

Lliçó 11: Pel 12 de desembre de 2020

EL CRISTIÀ I EL TREBALL

Dissabte 5 de desembre

PER A L'ESTUDI D'AQUESTA SETMANA: Gènesi 03:19; Deuteronomi 16:15; Èxode 25: 10-30: 38; Gàlates 5: 22-26; Eclesiastès 9:10; 1 Corintis 10:31.

PER MEMORITZAR:

"Així que, hermanos míos estimats, estigueu fermes i constants, creixent en l'obra de l'Senyor sempre, sabent que el vostre treball en el Senyor no és en va" (1 Cor. 15:58).

El treball va ser idea de Déu. En el món ideal abans de pecat, Déu els va donar a Adam i Eva la tasca de tenir cura del Jardí de l'Edèn (Gn. 2:15). A l'igual que el seu Creador, a la imatge van ser creats, havien de dedicar-se a un treball creatiu i a el servei amorós. És a dir, fins i tot en un món no caigut, un món sense pecat, mort ni patiment, havien de treballar.

En aquest "interi" (després del món ideal i abans de l'promès), se'ns convida a veure el treball com una de les benediccions de Déu. Entre els jueus, a cada nen se li ensenyava un ofici; de fet, es deia que un pare que no li ensenyava un ofici a un fill educava un criminal. Mentre tant, Jesús, el Fill de Déu, va passar molts anys fent la voluntat del seu Pare en un treball honest com un hàbil artesà, potser, proveint a la gent de Natzaret de mobles i els implementes agrícoles necessaris (Mar. 6: 3). Això també va formar part de l'ensinistrament per tal de preparar-lo per al ministeri que tindria per davant. Aquesta setmana analitzarem el tema de la feina i el seu paper en l'educació cristiana.

LES MOLTES FACETES DEL TREBALL

"Jo entenc que el millor que pot fer l'home és alegrar-se i passar bé la vida. Ara bé, menjar, beure i gaudir de la felicitat del propi treball és un do de Déu." (Ecl. 3:12, 13).

"Treball" és una paraula espanyola substancial i sense adorns, però té molts significats possibles. Per necessitat, treballem per portar menjar a les nostres taules, pagar els comptes i estalviar una mica per a temps difícils. Perdre un treball sovint és pitjor que suportar una situació laboral deficient.

El treball pot donar a una persona un sentit de dignitat. El treball és una forma comuna de respondre a la pregunta "Què fas?", O fins i tot "Què ets?" La majoria dels jubilats segueixen treballant a tiempo parcial mientras pueden, ja sigui remunerats o com voluntaris. Un trabajo ofrece una razón para afeitarse a la mañana. Si le das feina a un adolescent, hi ha un candidato menos per a la delinqüència.

Llegeix Gènesi 3:19. Quin és el context i què ens diu sobre l'altra cara de la feina, al menys per a alguns?

Tot d'una, el treball abans de la Caiguda canvia després de la Caiguda. Aquí hi ha una referència a l'altra cara de la feina. Per a alguns, el treball només significa la ingrata tasca de les obligacions diàries, que acabarà amb la muerte. Treballen en tasques que menyspreen, amb l'esperança de jubilar mentre encara tengansalud. Para otros, el trabajo puede apoderarse de la vida i convertir-se en el centre de l'existència, i fins i tot a la font essencial de la identitat personal. Lluny del seu treball, aquestes persones se senten deprimides o desorientades, insegures de què fer o on anar. A la jubilació, poden enfonsar físicament i psicològicament, i sovint moren prematurament.

Els cristians necessiten aprendre a treballar a la manera de Déu. El treball és més que una necessitat econòmica. L'home és més que un simple empleat. Ben entès, el treball en la vida és una forma de ministeri, una expressió de la nostra relació amb el Senyor. Part de la tasca d'un mestre és ajudar els alumnes a trobar una feina en el qual les seves habilitats i interessos, donats per Déu, coincideixin amb les necessitats de l'món.

■ **Què fas? És a dir, què fas amb la teva vida i com pots glorificar millor a el Senyor?**

EL TREBALL I LA DISCIPLINA

La vocació o la feina tenen a veure amb la "capacitat de fer" a la vida. Fins i tot els que tenen trabajosmàs intel·lectuals terminande alguna manera fent treball físic d'algun tipus, encara que això signifiqui prémer les tecles de l'ordinador.

Què ens ensenyen els següents textos sobre el treball, usant les "mans" com a símbol?

Deuteronomi 16:15 Eclesiastès 9:10

..... Proverbis 21:25

..... Jeremies 01:16

.....

Déu ens ha donat "la obra de [les nostres] mans" perquè poguem trobar satisfacció i goig (veure Prov. 10: 4; 12:14). En psicologia, la "autoeficàcia" descriu la creença que cada persona té la capacitat d'aconseguir alguna cosa significatiu en la vida. La autoeficàcia no augmenta a l'repetir: "Crec que puc! Crec que puc! " L'única cosa que realment augmenta l'autoeficàcia és fer alguna cosa.

Si bé "l'obra de [les nostres] mans" és una benedicció de Déu per a nosaltres (veure Sal. 90:17) i ens permet viure una vida significativa, el pla suprem de Déu és que "l'obra de [les nostres] mans" sigui una benedicció per als altres. Pau escriu que hem de treballar, fent alguna cosa útil amb nuestrasmanos, paraquepodamos tenir algoque compartir amb els altres. Pau segurament va posar en pràctica aquest principi:

"Vostès mateixos saben bé que aquestes mans s'han ocupat de les meves pròpies necessitats i de les dels meus companys. Amb el meu exemple els he mostrat que cal treballar duro para ajudar als necessitats, recordant les paraules de Jesús, el Senyor: 'Hi ha més felig donar que rebre' "(Ac. 20:34, 35, NVI).

Deberíamohacer nostra la sencillaoraciódeNehemías: "Ara, doncs, oh Déu, enfor Teixeix Tumis mans" (Neh. 6: 9).

■ Quina és la teva actitud cap a la teva feina? De quines maneres podries fer servir el vostre treball per tal de ser de major benedicció per als altres?

EL TREBALL I L'EXCEL·LÈNCIA

Repassa Èxode 25:10 a 30:38. Com de específic fueDios quan li va demanar a Moisés que construís unTabernáculo d'adoració? Què ens diu això sobre el caràcter deDios?

Quan Déu li va indicar a Moisés que construís un tabernacle "per a ell", Moisés podria haver dit: "No hi ha problema, Senyor! Vaig estar armant botigues des cremi vaig escapar d'Egipte fa quaranta anys ... Només dóna'm un minut! " Paracualquierhombrequevivieraen laculturamadriana seminómade de l'època, armar una carpa era una cosa senzilla. Podria haver-ho fet amb els ulls embenats, per reflex, amb la ment en altres coses molt més importants. LoqueMoisés quizáno s'esperava eraun conjuntode plans molt detallats (que, d'altra banda, era una estructura arquitectónicamuy senzilla), més una llarga llista de com fabricar cada moble de l'interior, a l'igual que les peces sacerdotals: gairebé 150 instruccions punt per punt. Per construir una taula senzilla, per exemple, Moisés va haver de seguir un procediment d'acoblament de set passos (Èxo. 25: 23-30).

La atencional detallequeDiosmostró a la construccióde suTabernáculo (com així tambiénmás endavant en les instruccions per als rituals sacrificials) mostra un espíritupredominante d'excel·lència, un desig de produir nadamenos que una obra maestra. Losmateriales eren de Lamas alta qualitat, el disseny era impecable, el treball havia de ser excel·lent: el missatge era clar: "Amb Déu, no s'accepta el treball barroer!"

No obstant això, encara que la norma semblava ser elevada, va ser Déu mateix qui va proporcionar no només l'ímpetu sinó també els recursos humans per assolir-la. Llegim, enÈxodo 31: 1 a el 6 i 35:30 a l'36: 1, queDiosmismo li va donar a el poble les habilitats necessàries. Aquests homes van ser plens "de l'Esperit", cosa que els va diohabilidady coneixement en tot tipode artesanies, perquè la construcciódel Tabernáculoy susmuebles avancés com "ha manat el Senyor" (Èxo. 36: 1). A més, losmismos dosmaestros dissenyadors també fuerondotados per "quepueda [n] ensenyar" (35:34), demodoque seu coneixement i suhabilidad continuaranendrode la comunitat israelita. Encara que en la història s'assenyala a tots dos com líders elegits per Déu, hi va haver altres que van rebre dons similars i es van sumar a l'obra (36: 2).

Per tant, no és una excusa vàlida el fet que siguem éssers humans ypecaminosos per encarar alguna tasca sense lamáximadedicación. Déu espera que sempre ens exercim de la millor manera, aprofitant els nostres talents, habilitats, temps i educació per a grans causes.

EL TREBALL I L'ESPIRITUALITAT

"Si vivim per l'Esperit, caminem també per l'Esperit" (Ga. 05:25). El treball i l'espiritualitat són inseparables. El cristianisme no és una peça que ens podem posar o treure quan canviem d'humor o passem per diferents etapes de la vida. El cristianisme crea un nou ser que es manifesta en totes les dimensions de la vida, incloent el treball.

Llegeix Gàlates 5:22 a el 26. Què dons que descriu Pau també et descriuen ben a tu i al teu treball?

Un diccionari expositiu de paraules de l'Nuevo Testamento describe a la persona "espiritual" com "algú que manifesta els fruits de l'Esperit a la seva manera". A partir d'això, podem concloure que, mitjançant la nostra connexió amb Crist, els éssers humans funcionem com a creients en tots els aspectes de la nostra vida.

Un pacient estava en el seu lecho de muerte en el Hospital de Florida mientras su mejor amigo veía al costado del su lecho. Los enfermeros entraban y salían de la habitación, atendiendo las necesidades del paciente. Trataban de mantener una conversación fluida, al amigo y preguntando a los enfermeros dónde habían estudiado. Muchos le contaron que se graduaron en el Hospital Escuela Florida.

Això va causar una gran impressió en l'amic. Posteriorment va realitzar diverses visites a l'Hospital Escuela Florida per veure com era. Per què? Perquè ell li havia explicat a la gent que li semblava que els infermers graduats d'aquesta escola constantment li brindaven més amor i afecte a un amic moribund que els infermers graduats en altres llocs. És a dir, va poder veure una gran diferència entre ells i els altres respecte a la seva actitud cap a la seva amic moribund.

Per tant, hi haurà moltes preguntes sobre el col·legi i submissió, i finalment de júnior donació de \$1000 per educar més infermers com els que havia vist en acció. Sí, l'espiritualitat és un estil de vida.

■ Com manifestes la teva espiritualitat en les tasques quotidianes de la vida? Quin tipus d'impressió creus que deixes (perquè, en definitiva, deixes petjada)?

EL TREBALL I LA MAJORDOMIA

"Tot el que et vingués a la mà per fer, fes-ho segons les teves forces" (Ecl. 9:10). El més savi dels homes utilitza aquestes paraules de consell pel que fa a la majordomia en tots els aspectes de la vida.

A l'parlar sobre la majordomia cristiana, molts limiten els seus pensaments a la responsabilitat financera dels cristians. Encara que els diners són sindudaunaspecto importantede lamayordomia, no llois tot. Enteoría organitzacional, la majordomia al-ludeix a la responsabilitat administrativa d'adquirir i utilitzar en forma adequada tots els recursos disponibles.

A l'església, quins són els recursos amb què Déu ens ha beneït? Pere diu clarament que el Creador va donar dons a cadascú; i diu "sacerdoci sant" (1 Pe. 2: 5) a aquests cristians dotats amb responsabilitat anteDios per la seva Administracionde tots els dons deDios: diners, temps, energia, talent i altres.

Llegeix Eclesiastès 9:10 i 1 Corintis 10:31. Quin és el missatge per a nosaltres en aquests versicles sobre com hem de treballar i com hem d'educar a la gent per treballar?

Una de les trampes comunes de la vida actual és la tendència a compartimentar els diferents aspectes de la vida. Hi ha una vida laboral, una vida familiar, una vida espiritual, i fins i tot una vida d'oci. La tendència a separar aquests aspectes de la vida perquè hi hagi poca o cap superposició entre elles és desitjable en alguns casos. Per exemple, no és bo portar el treball a casa, demanera que interfereixi amb les responsabilitats familiars. La recerca de l'oci tampoc hauria de reduir el temps que passem amb Déu.

No obstant això, aquesta restricció no s'hauria d'aplicar a el paper que la nostra vida espiritual ha de desenvolupar en tota la nostra existència. El treball de l' cristià sorgeix de la comunió i el treball amb Déu. El treball és una manera en la qual podem practicar la presència deDios. Compartimentar la nostra vida religiosa, limitar a Déu Aundia, unahora o inclusounaspecto de la vida, és rebutjar la presència de Déu en aquests altres aspectes.

■ Dues preguntes: en primer lloc, pregunta't si realment fragmentas la teva vida espinal ritual. En segon lloc, si la teva resposta és sí, com pots aprendre a deixar que l'espiritualitat regni en tot el que fas?

PER ESTUDIAR I meditar:

Llegeix Gènesi 3; Eclesiastès 2:18 a l'23; Efesis 6: 6 a l'8; Elena de White, *Patriarques i profetes*, "La temptació i la caiguda", pp. 34-47.

El treball: una maledicció o una benedicció? A l'sembla, vi com a part de la maledicció de l'pecat (Gn. 03:17). Una lectura més acurada revela que va ser la Terra la que va ser maleïda, no el treball. Elena de White declara que Déu tenia la intenció que aquest mandat funcionés com una benedicció: "La vida d'afanys i cures, que d'ara endavant seria el destí de l'home, li va ser assignada per amor. Era una disciplina que el seu pecat havia fet necessària per frenar la tendència a cedir a les ganes i les passions, i per desenvolupar hàbits de domini propi. Era part de el gran pla de Déu per rescatar l'home de la ruïna i la degradació de l'pecat "(PP 44). És possible que ho haguem convertit en una maledicció per la monotonia, l'excés de treball o la sobrevaloració del seu paper en la nostra vida? Qualsevol que sigui la nostra situació, hem d'aprendre a posar el treball en la seva perspectiva adequada. I l'educació cristiana ha d'ajudar a capacitar les persones per assimilar el valor de la feina, i a el mateix temps no convertir-lo en un ídol.

PREGUNTES PER DIALOGAR:

1. Llegeix Eclesiastès 2:18 a el 24. Com pot Salomó considerar que el treball és una benedicció i una maledicció, en el mateix passatge de la Bíblia? Quines són els suggeriments de el text sobre com podem marcar la diferència en la manera d'abordar la nostra feina?
2. És mitjançant el treball que tenim cura (sustentem) a les nostres famílies. Com podem transmetre una actitud positiva sobre el treball a la nostra família?
3. Hi ha una prima línia entre fer un treball excel·lent i ser un addicte a la feina, de vegades. Com evitem creuar aquesta línia? Veure Eclesiastès 02:23.
4. Pau va dir molt clarament: "Perquè també quan estàvem amb vosaltres, us ordenàvem això: Si algú no vol treballar, no mengi" (2 Tes. 3:10). Aquest principi, per descomptat, té molt sentit. Quins podrien ser alguns exemples en què no s'aplica? És a dir, per què hem d'estar segurs de no fer d'aquesta una regla irrefutable que mai ha de trencar-se?